

»Si bom že poiskal kako službo, da ne bom brez posla,« pravi osel.
»Za enkrat pa se lepo zahvalim za vse, kar ste mi dobrega storili.«

Poslovi se in gre zamišljen na pot, da si čimprej zagotovi primerno službo. Pa ni bilo treba dolgo iskati. Še isti dan se pogodi z nekim krošnjarjem. Zdaj so se začeli za osliča trdi dnevi. Od jutra do večera vprežen v voz, malo piče, mnogo batin — tega ni bil vajen. Vendar pa le ni tožil, marveč vztrajal leta in leta s poudarkom: »Naj pa bo za moj nekdanji napuh!«

Po letih je prišel krošnjar radi dolgov na kant. Vse mu je bilo prodano z osličem vred. Kupec, neki trgovec z živino, pošlje osliča z drugo živino vred na pašo, da bi se nekoliko popravil, poredil in podebelil.

Čez nekaj dni pa prideta dva moža, ki sta kar meni nič tebi nič odvezala osliča in ga hotela odpeljati.

»Oho,« pravi trgovec. »Takole se pa nismo zmenili. Kdo pa vama je dovolil jemati mojo žival?«

»Gospod ga potrebuje,« sta rekla brez strahu tuja moža. — »Kdo pa sta vidva?« — »Apostola Jezusova.« — »Če tako, potem pa že dobro.« In pustil je, da sta odpeljala osliča.

Zdaj pa lahko uganemo, čemu je božji Odrešenik potreboval osliča... Bil je zadnjikrat na poti v Jeruzalem, ko je — kakor nam pove sveti evangelij — slovesno jezdil na osliču, ko so ga ljudje na vso moč slavili in mu vzklikali »Hozana«. Lahko bi si bil izbral lepo in postavno živalico, pa je hotel poplačati skromnega, mršavega, starega osla, ker je tako dolgo in vdano delal pokoro za nekdanji napuh.

Napočil je veliki dan. Ves Jeruzalem in vsa okolica je bila pokonci — za Jezusov prihod. Sonce je s svojimi svetlimi žarki po svoje prispevalo, da bi bilo veličje tem sijajnejše. Starejši in otroci so imeli palmove in oljčne vejice v rokah. Ko se je prikazal Jezus, obdan od svojih zvestih učencev, sedeč na osliču, je zaorila množica: Hozana! in dvigala zelenje v pozdrav! Otroci so poskakovali od samega veselja in stlali cvetje na pot. Jezus je jezdil mirno in dostojanstveno mimo, dvigajoč roko k blagoslovu. Osliček je stopal umerjeno, skromno, s povešenimi ušesi. Veselila ga je vsa ta slava, toda prevzel se ni, dobro vedoč, da je vse češčenje namenjeno le Gospodu, ki ga je nosil.

Ko je bil sprevod pri kraju, je Jezus počehljal živalico in rekel: »Ljubi osliček, bodi zahvaljen! Imej na mislih nauk: Kdor se povišuje, bo ponižan; in kdor se ponižuje, bo povišan.«

In osliček si je dobro zapomnil to opozorilo; in če si osel kaj zapomni, si zapomni dvakrat.

O najgrši žabi.

(Iz češkega prevedel dr. Fr. Bradač.)

(Konec.)

Ne morem za to, da nisem lepó zelena, kakor je moja sestra regica, ki jo imajo ljudje tako radi, da jo imajo celó doma za oknom v banjici z vodo. Rodila sem se krastača in zato sem tako trebušasta in nerodna, kakor me vidiš. Tudi ne znam tako lepo skakati kakor moji bratci in sestre, zelene žabe. To je zato, ker imam zadnje noge le malo daljše od prednjih. In tako samo neokretno lezem po travi in po gredah. Grintava pa nisem, kakor si mislila o meni. Grbice na mojem hrbtu in nogah so bradavice — in takoj ti povem, zakaj sem z njimi pokrita. Zato da sem grša in da izločam iz njih, kadar mi preti nevarnost, spenjen in grdó smrdeč sok.

Vem, da je tudi to zoprno, pa si ne morem pomagati. Imam preveč sovražnikov, ki se ne morem proti njim braniti. Zato se gnusim ljudem in posebno otrokom, ki so včasih celo tako hudobni, da mečejo kamenje vame. In prav pri otrocih si to najmanj zaslužim...

Poglej, deklica, kako grdo je to... Ko sem letos vse leto lezla po vašem vrtu, sem te često videla in slišala. Bila sem skrita med salato, med ohrovtom, pod velikimi listi kumar ali pa med jagodnjaki. In tako sem izvedela, da rada ješ glavnato in kumarčno salato — da imaš rada tudi redkvico. Saj sem večkrat videla, kako si si jo izpulila iz gredice, jo brž umila in pojedla, da bi očka in mamica ne vedela. Če bi bila hotela, bi te bila lahko zatožila — in kolikokrat! In tvoj bratec ni bil nič bolj pridren. Toda ker sem pridna krastača, ne morem tožariti...



In sedaj ti moram povedati, da sem vse, kar raste na vašem vrtu in kar imate radi, stražila in čuvala. Vse, kar imaš rada ti, imajo radi tudi tatinski polži. Obžirajo krhko salato, glodajo redkvico, kumare, jagode pa znajo tako izjedati, da ostane samo rdeča lupina. Saj si neštetokrat našla tako izjedeno jagodo — in večkrat je bil še polž v njej. In kakor polži delajo škodo na vašem vrtu tudi črvi in vsakovrstni mrčes...

Vem, da se streseš od gnusa, če ti povem, da vse polže, črve in druge škodljivce jem. Od pomladi do zime lazim in lazim po vrtu in kjer najdem kakega malopridneža, ga pograbim in pogoltnem. Koliko sem jih letos pojedla, ti niti ne morem povedati, ampak često sem se jih tako najedla, da mi je bilo skoraj slabó. Tako torej služim vse življenje ljudem, tudi če me nimajo radi — toda moram jim služiti, ker sem za to ustvarjena.

Torej to sem ti prišla povedat. Ne zato, da bi me imela rada. Vem, da je to težkó, ker sem grda. Hočem te samo prositi, da ne terjaš nikoli več od očka, da bi me ubil...»

Komaj je krastača to izgovorila, se je obrnila in nerodno zlezla na kraj pernice. Potem je izginila in s tal se je slišalo, kakor bi kdo nalahno stopil. Gotovo je krastača skočila na tla...

Šele sedaj se je Zorka zavedela iz velikega presenečenja in se oddehnila. Oglasiti ali geniti se pa še ni upala. Samo pozorno je prisluškovala, ali ne bo še kaj zašustelo, kajti ni dvomila, da je žaba krastača še v sobi.

Čez dolgo časa je bilo slišati korake po stopnicah, potem je cvaknila kljuka na vratih — in posvetilo se je. To sem bil jaz, ki sem šel šele spat, ker sem nocoj dolgo pisal.

Zelo me je presenetilo, ko sem videl, da je Zorka pokonci — in da je celó sedla. Bila je nekam preplašena, lica so ji kar gorela, in ko sem ji segel na čelo, sem spoznal, da je tudi potna. Seveda sem se ustrašil, da je morda zbolela. Toda preden sem jo mogel vprašati, kaj ji je, je izpregovorila sama...

»Očka, dobro poglej, ali ni tu kje tista žaba krastača.«

Rekla je to šepetaje in tako, kakor bi se bala...

Začudil sem se na vrh glave, kaj bi žaba delala v sobi...

Toda Zorka mi je zopet šepetaje zatrjevala, da ji je še pred kratkim sedela na pernici. In ne in ne — ni si dala dopovedati, da se ji je to samo sanjalo.

Zato sem preiskal vso sobo, da bi jo prepričal, da žabe res ni nikjer.

»Potem je pa najbrž zopet že v kleti« — je rekla Zorka glasneje in pogumneje. Toda takoj me je prosila, naj grem brž v klet za njo ter ji povem, da ne bo Zorka nikoli več hotela od mene, da bi kako žabo ubil.

Ustregel sem ji, toda ko sem v kleti posvetil s svetilko na kup prsti z zelenjavo, sem videl, da je krastača že skoraj vsa zakopana. Samo glava je še molela ven, kajti krastača se pozimi zakoplje ali pa zaleze ritenski. In ko sem se vrnil v sobo, sem povedal Zorki na radovedno vprašanje, da je žaba res v kleti in da ji sporoča, da je sedaj pridna deklica.

Šele čez nekaj dni je izdala mamici, kaj ji je žaba krastača tisto noč povedala. Od mame sem potem izvedel jaz, in kakor sem izvedel, sem tu dobesedno napisal.

Pa še nekaj moram izdati.

Odkar jo je ponoči obiskala žaba krastača, ne spi naša Zorka drugače ko s pernico čez glavo. Toda Bog obvaruj misliti, da dela to iz strahu pred novim žabjim obiskom. Takoj bi se strašno razjezila in bi vam ogorčeno rekla, da se pokriva samo zato, ker se ji tako najbolje spi...

Mirko Kunčič:

Dedek za pečjo.

*Tiho, tiho, tiho
pada snežec beli,
tiho, brez besede
k peči smo se vseli.*

*Ded si pipo je prižgal,
segel z mislimi v daljino
in priklical iz noči
zlatih mladih dni spomine.*

*Sanke... klanec... jarek — bums!
vanj vsa kopica razneta;
vrisk in smeh na vso bridkost ..
Kje so, kje so tista leta! — — —*

*Tiho, tiho, tiho
čez ravan sneži,
tiho kakor solza
dedu iz oči ...*